

Głównym źródłem informacji ekonomicznych są roczne i operatywne plany kosztów i efektów oraz operatywna i księgowo ewidencja kosztów i efektów. Istniejące i obowiązujące przepisy wymagają zapewnienia porównywalności wskaźników planowych i rzeczywistych, wynikających z ewidencji, ale nie wymagają powiązania wszystkich tych wskaźników w jednym, zwarty zintegrowany system i systematycznego, mechanicznego ustalania we wszelkich przekrojach potrzebnych do zarządzania na różnych szczeblach — odchylen wskaźników rzeczywistych od planowych z uwzględnieniem w szerokim zakresie odchylen kosztów, powstających z powodu odchylen od planu godzin pracopracowanych i nie pracopracowanych (według rodzaju — przestoje, choroby itd.) oraz intensywności pracy (wskaźniki wykonania norm).

W praktyce naszych przedsiębiorstw prowadzi się powszechnie prymitywny, biurokratyzowany rachunek kosztów i efektów we wskaźnikach rzeczywistych i porównuje te wskaźniki ze wskaźnikami planowymi, wyprowadzając odchylenia, ale ilość, rodzaj, przekroje itd. tych odchylen nie odpowiadają wymaganiom racjonalnego kierowania. Ustalanie odchylen traktuje się jako jedną z ważnych funkcji, wykonywanych w ramach analiz ekonomicznych, a tymczasem wszechstronne odchylenia powinny być mechanicznie systematycznie ustalone i traktowane jako element kontroli i punkt wyjścia do szczegółowych analiz pewnych odchylen (zgodnie z zasadą wyjątków w zarządzaniu) przez komórkę ekonomiczną, a nie przez komórkę kosztów, która dostarcza materiałów liczbowych — i występującą z odpowiednimi wnioskami na okresowych naradach, poświęconych ocenie wyników ekonomicznych komórek organizacyjnych, objętych wewnętrznym rozrachunkiem gospodarczym i całego przedsiębiorstwa.

Potrzebny więc u nas jest kompleksowy normatywny rachunek kosztów i efektów, obejmujący wszystkie fazy (zaopatrzenie, produkcja podstawowa i zbył) z dalszym podziałem według wydziałów produkcyjnych i rodzajów kosztów.

Jak wiadomo, i u nas Ministerstwo Finansów zaleca stosowanie normatywnego rachunku kosztów, ale wyniki są słabe. Zdaniem wymienionego Ministerstwa przyczyną są subiektywne i obiektywne (brak norm, niechęć do ujawniania rezerw). Mnie się jednak wydaje — na podstawie moich osobistych doświadczeń — że główną przyczyną jest to, iż Ministerstwo Finansów w swych wytycznych z lat 1961 i 1968 nie sformułowało obowiązujących ogólnie zasad kompleksowego normatywnego rachunku kosztów i efektów, lecz ograniczyło się do marginesowego i fragmentarycznego potraktowania normatywnego ra-

chunku kosztów, obejmując nim tylko koszty bezpośrednie produkcji podstawowej.

Niepokojące jest to z tego względu, że przecież z literatury fachowej wynika, iż w krajach zachodnich od ponad 50 lat stosuje się kompleksowy rachunek kosztów standardowych i udoskonala go stale pod kątem potrzeb kierownictwa.

Możliwe, że brakiem wytycznych Ministerstwa tłumaczy się również niezrozumiały dla mnie fakt, iż jestem chyba jedynym autorem, który bije na alarm i w miarę swych możliwości propaguje idee kompleksowego normatywnego rachunku kosztów — w artykułach ogłaszanych w czasopiśmie.

Brak ustalonych zasad ogólnych utrudnia szkolenie i — moim zdaniem — zniechęca do nowoczesnych metod.

Brak ogólnych, obowiązujących zasad prowadzi do tego, że branże szukają rozwiązań metodą prób i błędów i zniechęcają się albo lekceważą dorobek naukowo-badawczy i wprowadzają do praktyki zupełnie błędne, pracochłonne rozwiązania, wypaczając idee nowoczesnego rachunku i zachęcając w ten sposób do powrotu do starych, tradycyjnych metod”.

Dr Taubwurcel podaje przykłady wprowadzania w przedsiębiorstwach bardzo pracochłonnych i skazanych na niepowodzenie metod normatywnego rachunku kosztów. Jednocześnie wspomina o swych wieloletnich pracach w dziedzinie rachunku kompleksowego i o bezskutecznych staraniach, aby w przemyśle lekkim wykorzystać wyniki tych prac.

„Otrzymałem odpowiedź od mgr Z. Paryzińskiego, dyrektora Departamentu Księgowości w Ministerstwie Finansów. Uważa on, że wprowadzenie kompleksowego rachunku normatywnego byłoby bardzo trudne i że wymaga wypróbowania w praktyce (choć w USA jest on stosowany od ponad 50 lat!). Zalecono mi, żebym swymi rozwiązaniami zainteresował Ministerstwo Przemysłu Lekkiego, choć w memoriale napisałem, że chciałem i mogłem bez żadnego trudu, gdyby mi tylko nie przeszkadzano, wprowadzić tę koncepcję do całej branży (w USA wszystkie przedsiębiorstwa odzieżowe, prowadzące systematyczny rachunek kosztów stosują odpowiednik NRK — rachunek kosztów standardowych). Chciałbym uczulić informatyków na ten — moim zdaniem — ważny problem. Przeglądałem Wasze czasopismo — jest ono dla specjalistów. Proszę jednak rozważyć, czy nie byłoby celowe wprowadzenie jakiejś rubryki dla wymiany poglądów z ekonomistami takiej, jak np. moja specjalność.

Jestem pełen uznania dla naszych informatyków, którzy walczą o należne miejsce dla komputerów: są młodzi, pełni zapału i wiary w sukces. Ja również mam zapał i upór, choć jestem trochę starszy (61 lat). Chętnie nawiązałbym kontakt, bo sam rozważam potrzebę jakiegoś szkolenia się, abym mógł rozumieć lepiej możliwości stwarzane przez komputery i stawiać problemy do rozwiązania”.

Z KRAJOWEGO BIURA INFORMATYKI

Państwowa Rada Informatyki rozpoczęła prace

Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki prof. dr Jan Kaczmarek otworzył dnia 20 stycznia 1972 r. pierwsze plenarne posiedzenie Państwowej Rady Informatyki powołanej we wrześniu ubiegłego roku. Rada liczy 45 członków, przedstawicieli centralnych instytucji, resortów gospodarczych i świata nauki. Przewodniczy jej prof. J. Kaczmarek, sekretarzem jest dr inż. Z. Gackowski, dyrektor generalny Krajowego Biura Informatyki.

Porządek dzienny posiedzenia przewidywał omówienie zadań i organizacji pracy Rady, planu rozwoju informatyki na 1972 r. na tle Programu Rozwoju Informatyki na lata 1971—1975, infor-

mację na temat prac Krajowego Biura Informatyki, wreszcie dyskusję i wnioski.

„Sejm informatyki” — tak określił prof. J. Kaczmarek grono osób, które weszły w skład Rady, przystępując do konkretyzowania celów, jakim ma służyć Rada. A zatem naczelnym celem działalności Rady będzie nie tylko dokonywanie oceny działalności organizacji państwowych i gospodarczych w dziedzinie informatyki lecz również, a może przede wszystkim, inspirowanie tej działalności w różnych jej przejawach. Oto główne kierunki: analizowanie i opiniowanie wieloletnich i rocznych planów rozwoju informatyki ze-

szczególnym uwzględnieniem zagadnień budowy krajowej sieci łączności, następnie rozwój środków informatyki, przygotowywanie i doskonalenie kadr oraz ukierunkowanie prac badawczych i rozwojowych. Program Rozwoju Informatyki na lata 1971—1975 to program minimum. W tym okresie czasu zostaną zbudowane elementy Krajowego Systemu Informatycznego, m.in. systemu statystycznego, opracowanie systemów gospodarki finansowej, ewidencji ludności oraz informacji naukowej, technicznej i ekonomicznej. W skład KSI wejdą również opracowane i wdrożone w okresie bieżącego pięcioletnia systemy resortowe: chemii, budownictwa, górnictwa, energetyki, transportu, przemysłu maszynowego i inne. Będą opracowywane typowe systemy informatyczne: do celów zarządzania oraz wdrażane i-pilotowe systemy automatyzacji sterowania procesami produkcyjnymi i automatyzacji prac inżynierskich. Ocena i inspiracja kierunków rozwojowych to właśnie rola Państwowej Rady Informatyki.

Przechodząc do spraw natury organizacyjnej, prof. Kaczmarek zaproponował wyłonienie spośród członków Rady zespołów roboczych o sprecyzowanej tematyce. Członkowie Rady zadeklarowali indywidualnie akces do wybranego przez siebie zespołu zgodnie ze swoimi zainteresowaniami. Zagadnienia omawiane na posiedzeniach zespołów powinny być dyskutowane systemem „oponentkim”, to znaczy, że oprócz referenta prezentującego problem i propozycję jego rozwiązania, z reguły zabierze głos oponent wysuwający odmienny punkt widzenia. Przewiduje się odbywanie co roku dwóch posiedzeń plenarnych Rady, wyjątkowo w roku bieżącym odbędą się trzy posiedzenia. Najbliższe posiedzenie poświęcone będzie szczegółowemu przedyskutowaniu zagadnień związanych z Krajowym Systemem Informatycznym (KSI), gdyż pojęcie to nie jest jeszcze w pełni jasne. Drugi temat to przygotowywanie i doskonalenie kadr informatyków.

Istnieje również potrzeba — stwierdził prof. J. Kaczmarek — dania ujścia aktywności osób emocjonalnie zaangażowanych w sprawy informatyki. W tym celu proponuje, aby członek Rady, mgr Stefan Bratkowski, zorganizował klub dyskusyjny (organizacja nieformalna pod patronatem Rady). Taki klub stworzy platformę do szerszych wypowiedzi we własnym gronie, a także do wymiany poglądów z zaproszonymi specjalistami z kraju i z zagranicy.

W dalszym ciągu swego przemówienia prof. Kaczmarek zwrócił uwagę zebranych na sprawę kontroli. Chodzi tu nie tylko o kontrolowanie przez Radę prac prowadzonych przez inne organizacje, ale przede wszystkim o samokontrolę, która z kolei nie powinna ograniczać się do formalnego sprawdzania czy wykonano podjęte uchwały lecz oceniać merytorycznie, jak te uchwały zostały zrealizowane i jakie to wywołało skutki.

Na zakończenie Przewodniczący zaproponował wybór dodatkowych członków Prezydium Rady. Przyjęto jednomyślnie następujące kandydatury: prof. dr Zbigniew Jasicki, gen. bryg. Władysław

Mróz, prof. dr Stanisław Turski, prof. dr Stefan Węgrzyn.

W drugim punkcie porządku dziennego zabrał głos prof. dr Z. Jasicki nawiązując do rozesłanego członkom Rady materiału pt. „Informacja o planach rozwoju informatyki na rok 1972 na tle resortowych i regionalnych programów rozwoju informatyki na lata 1972—1975”.

Na koniec 1971 r. było zainstalowanych 245 komputerów, w tym 78 do przetwarzania danych i 167 do obliczeń numerycznych. Najlepiej wyposażone w komputery są województwa: warszawskie, katowickie, wrocławskie i krakowskie. Najbardziej upośledzone województwa: białostockie, koszalińskie i zielonogórskie, w których zainstalowano po jednym komputerze I generacji. W 1972 r. ma przybyć 31 komputerów do przetwarzania danych i 13 do obliczeń numerycznych, co stanowi 9% przyrostu przewidzianego w pięcioletciu. Zjednoczenie MERA przygotowuje się do wielkiego skoku w 1973 r., a zdecydowanego ilościowego wzrostu produkcji można oczekiwać dopiero w latach 1973 i 1974. W 1972 r., jak i w całym bieżącym pięcioletciu przewiduje się zasadnicze przesunięcie składu asortymentowego parku komputerowego w kierunku przetwarzania danych.

Zgodnie z dwuletnim kroczącym planem szkolenia (KBI-OBRI) w latach 1971—1972 przeszkolonych zostanie około 10 tys. osób, co stanowi 18% realizacji planu pięcioletniego. W zakresie przygotowania kadr można uznać, że program rozwoju informatyki jest w pełni realizowany.

Trwają prace przygotowawcze nad Krajowym Systemem Informatycznym, którego realizację przewiduje się na lata 1976—1978. W tej dziedzinie działają niejako dwa nurty z przeciwnych stron. Jeden to ogólna koncepcja generalna, drugi to powiązania sieciowe i oprogramowanie powstające od dołu. Zadanie spoczywające na barkach KBI polega na skoordynowaniu tych dwóch nurtów. Duży nacisk położony należy na współpracę z Ministerstwem Łączności w zakresie teletransmisji tak, aby można było utworzyć zręby systemu w ciągu bieżącego pięcioletnia. Rok 1972 będzie miał znaczenie przełomowe, zapoczątkuje bowiem powstanie systemów POLRAX i CYFRONET, jak również resortowe systemy transmisji danych. W latach 1972—1973 zostaną zaawansowane prace nad systemami sterowania procesami produkcyjnymi w pięciu wybranych obiektach przemysłowych przy użyciu minikomputerów produkcji krajowej i zagranicznej. Na zakończenie, prof. Jasicki podał wiadomość o możliwości wykorzystania doświadczeń węgierskich w zakresie automatycznego sterowania linii produkcyjnych amoniaku.

W punkcie trzecim porządku dziennego dr inż. Z. Gackowski omówił doręczoną uczestnikom „Informację o pracach Krajowego Biura Informatyki w okresie od I.III do XII.1971 r.” KBI zostało powołane do życia 1 marca 1971 r. W związku z tym przeorganizowano dawne Biuro PRETO wymieniając częściowo kadry w oparciu o ogłoszony w prasie konkurs informatyków. Powołano Zjednoczenie Informatyki i określono dlań

nowe zadania, przekształcono też dawne Biuro Studiów i Projektów SEPD w Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Informatyki, w którym utworzono Informację Prognozowania. Założenia bieżącej polityki w zakresie rozwoju informatyki przekazano użytkownikom na naradach w Łodzi, Warszawie i Białymstoku.

Przy współpracy z użytkownikami opracowano założenia pięciu abonenckich systemów obliczeniowych: POLRAX (IBM 360/50 — ZOWAR), CYFRONET-1 (Świerk dla uczelni warszawskich), CYFRONET-2 (Poznań), CYFRONET-3 (Katowice), KASIA (katowickie uczelnie i biura projektów). Zapoiniowano też założenia systemu WASC (wrocławskie uczelnie). Przeanalizowano i określono wymagania dla systemów: Komisji Planowania, Centrali Ministerstwa Przemysłu Maszynowego oraz Ministerstwa Górnictwa i Energetyki. W OBRI uruchomiono prace badawcze w zakresie KSI. Przeprofilowano tematykę i środki w problemie węzłowym 6.1.3. — rozwój zastosowań informatyki w kierunku daleko idącej koncentracji prac nad KSI oraz oprogramowaniem użytkowym Jednolitego Systemu Maszyn Cyfrowych. Przeprowadzono szereg uzgodnień koordynacyjnych dotyczących systemów automatycznego sterowania procesami produkcyjnymi. Nawiązano współpracę z francuskimi firmami w celu wspólnego uruchomienia kilku systemów.

W zakresie sprzętu określono potrzeby kraju do końca 1975 r., ulokowano u odbiorców komputery produkcji 1971 r. rozdzielone mechanicznie przez b. Biuro PRETO i zmieniono zasady składania zamówień. We współpracy z METRONEX-em ustalono wielkość i kierunki dostaw komputerów i sprzętu peryferijnego z importu. We współpracy z Komisją Planowania określono i ustalono wysokość nakładów inwestycyjnych dewizowych w latach 1972—1975. We współpracy ze Zjednoczeniem MERA określono politykę i procedurę zakupu sprzętu z KK. Współ z Ministerstwem Łączności określono kierunki rozwoju produkcji sprzętu transmisji danych oraz rozwoju łączny.

W zakresie przygotowania kadr informatyków opracowano wspólnie z OBRI system kształcenia i szkolenia oraz uruchomiono kursy szkoleniowe, na których w 1971 r. przeszkolono łącznie 1050 osób. Przystąpiono do zorganizowania trzech dużych ośrodków szkoleniowych (OPT w Katowicach, w Świerku i w Kątach Rybackich). Podpisano porozumienia w sprawie szkolenia z SEP, SIMP, OPT Warszawa, NOT, TNOiK i PTE. Przygotowuje się kurs telewizyjny. Uzgodniono z zagranicznymi firmami (IBM, CDC, ICL, CEPIA) prowadzenie kursów w kraju przez ich wykładowców.

W zakresie informacji o informatyce skoordynowano politykę wydawniczą z siedmioma przedsiębiorstwami wydawniczymi i wydano katalog książek polskich autorów na temat informatyki (w trzech językach obcych).

W zakresie koordynacji doprowadzono do opracowania resortowych programów rozwoju informatyki do 1975 r., resortowych planów na 1972 r. oraz regionalnych planów rozwoju informatyki do 1975 r. Zorganizowano komisję mię-

dzyresortową dla systemów zarządzania oraz dla współpracy z programem badawczym Diebolda. Doprowadzono do utworzenia w OBRI Pracowni Prognozowania Rozwoju Informatyki.

W dyskusji wzięło udział 18 osób. Poruszono szereg tematów, z których najważniejsze to:

Krajowy System Informatyczny (KSI)

Istnieje wprawdzie generalna koncepcja KSI zawarta w obszernym materiale z narady przeprowadzonej w Białymstoku w kwietniu 1971 r., jednakże wymaga ona sprecyzowania. Sprawę tę należy traktować jako bardzo pilną, gdyż wszystkie pochodne tego zagadnienia muszą być zgrane: założenia, możliwości kadrowe, sprzęt, sprawy finansowe itp.

Sprzęt

Przedyskutowano szeroko sprawę sprzętu komputerowego. Różnorodność parku maszynowego, którym dysponować będziemy w bieżącym pięcioleciu stwarza niebezpieczeństwo, że wystąpią poważne trudności w skonstruowaniu KSI. Jednolity system komputerowy, to system rozwijający się. Nowe opracowania systemowe należy przewidzieć w latach 1972-1973, potem przystąpić do wdrażania. Wprowadzić pojęcie „jednorodność” w odniesieniu do sprzętu, jak to zasugerował inż. J. Karpiński, zmienia ostatnio swoje znaczenie, gdyż doświadczenia USA wykazały, że można realizować jednolite systemy informatyczne przy niezbyt jednolitym sprzęcie, niemniej w dyskusji przeważał pogląd, że należy dążyć do ujednoczenia parku maszynowego. Dr A. Targowski zapewnił zebranych, że w bieżącym pięcioleciu sprzęt zostanie rozmieszczony w taki sposób, aby nie wystąpiła bariera sprzętu i można było projektować systemy informatyczne zwłaszcza dla organizacji gospodarczych szczególnej wagi.

Obsługa techniczna

W zasadzie obsługę techniczną powinien zapewnić producent, niemniej głosy w dyskusji wskazywały na potrzebę postawienia centralnie zagadnienia przygotowania organizacyjnego obsługi technicznej maszyn w eksploatacji, w której to dziedzinie panuje obecnie partyzantka.

Przygotowanie kadr informatyków

Na ten temat wypowiedziała się większość dyskutantów przyznając, że wprawdzie zrobiono w tej dziedzinie dość dużo, daleko jednak jeszcze do doskonałości. Postulowano m. in. aby:

● ujednoczyć programy nauczania na wyższych uczelniach; w tym celu przygotować na następne posiedzenie Rady analizę stosowanych systemów szkolenia,

● oprócz wyższych uczelni wykorzystywać do celów szkolenia PAN i inne placówki naukowe,

● powołać, oprócz wymienionych w sprawozdaniu, inne jeszcze ośrodki szkolenia kadr w terenie.

Oceniono krytycznie sytuację w Ministerstwie Oświaty i Szkolnictwa Wyższego. Istnieje koncepcja wyposażenia uczelni w sprzęt o systemie abonentkim CYFRONET, jednakże występują opory ze strony samego resortu, który dotąd nie opracował planu rozwoju informatyki.

Ponadto w dyskusji zwrócono uwagę na:

● potrzebę ujmowania zagadnień związanych z informatyką również od strony ekonomicznej, m.in. ocena korzyści społecznej kształcenia kadr,

● potrzebę ujednoczenia terminologii,

● potrzebę koordynacji w dziedzinie oprogramowania, ujednoczenia kodów i klasyfikacji,

Uchwała Państwowej Rady Informatyki

Państwowa Rada Informatyki na swym inauguracyjnym posiedzeniu w dniu 20 stycznia 1972 r. przyjęła następującą uchwałę w sprawach organizacyjnych:

1. W oparciu o § 4 zarządzenia nr 91 Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 września 1971 r. uzupełnić skład Prezydium Rady o 4 członków Rady w osobach:
— prof. dr inż. Zbigniewa Jasickiego
— gen. brygady Władysława Mroza
— prof. dr Stanisława Turskiego
— prof. dr Stefana Węgrzyna.

2. Przyjąć zasadę odbywania plenarnych posiedzeń Rady dwa razy w roku.

3. W okresach między posiedzeniami plenarnymi Rady prowadzić dyskusje i wymianę poglądów na tematy interesujące członków Rady w ramach Klubu Dyskusyjnego PRI, któremu organizacyjne oparcie zapewni Pracownia Prognozowania Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Informatyki.

4. Powołać następujące zespoły problemowe Rady do spraw:

a) zagadnień związanych ze sprzętem informatycznym, środkami transmisji danych i serwisem technicznym (Zespół 1),

b) kodów, oprogramowania podstawowego, standardowego i typowego (Zespół 2),

c) organizacji i opracowania systemów informatycznych (Zespół 3),

d) przygotowania personelu, obejmującego zagadnienia szkolenia kadr, organizacyjnego przygotowania użytkowników komputerów i terminologii w zakresie informatyki (Zespół 4),

e) inne zespoły — w razie stwierdzonej potrzeby.

5. Upoważnić Prezydium Rady do określenia nazw dla powołanych zespołów problemowych i szczegółowego zakresu tematyki ich prac oraz ustalenia składu osobowego poszczególnych zespołów pro-

● potrzebę przyścia z pomocą wojewódzkim radom narodowym i cząstkowym ośrodkom obliczeniowym przemysłu terenowego pozbawionym własnych maszyn,

● potrzebę poszerzenia informacji o informatyce.

Poparto propozycję odnośnie do utworzenia zespołów roboczych i klubu dyskusyjnego, zgłoszono szczegółowe uwagi do sprawozdań i zgłoszono dezyderat, aby materiały na posiedzenia Rady były rozsyłane z większym wyprzedzeniem.

opracował

OLGIERD CZERNIEWICZ

blemowych z uwzględnieniem osobistych zainteresowań zgłoszonych przez członków Rady.

6. Zobowiązać Klub Dyskusyjny PRI do zorganizowania co najmniej 2 posiedzeń Zespołu 3 na temat Krajowego Systemu Informatycznego i przygotowania stanowiska w tej sprawie na plenarne posiedzenie Rady, którego orientacyjny termin ustala się na 11 maja 1972 r.

7. Uznając za niezmiernie ważne dla prawidłowego rozwoju informatyki zagadnienie kontroli organizacyjnego przygotowania użytkowników komputerów do ich zainstalowania — zobowiązać Zespół 4 do przygotowania propozycji rozwiązania tego zagadnienia — na drugie posiedzenie Rady.

8. Zobowiązać Zespół 1 do przygotowania propozycji dotyczących:

a) uzupełnienia programu rozwoju telekomunikacji, zatwierdzonego przez Biuro Polityczne KC PZPR, w zakresie środków łączności dla potrzeb informatyki,

b) polityki w zakresie sprzętu informatycznego (jednolitość czy różnorodność maszyn).

9. Upoważnić Prezydium Rady do:

a) sformułowania treści wniosków uwzględniających dyskusję nad przedłożonymi Radzie materiałami,

b) rozesłania projektu wniosków wszystkim członkom Rady w celu zgłoszenia ewentualnych uwag,

c) nadania mocy obowiązującej wnioskom w drodze podpisania ich przez Przewodniczącego Rady.

PRZEWODNICZĄCY
PAŃSTWOWEJ RADY
INFORMATYKI

(—) Prof. dr inż. J. Kaczmarek

Skład osobowy Państwowej Rady Informatyki

Prezydium

Prof. dr inż. J. Kaczmarek przewodniczący, doc. dr inż. E. Kowalczyk, mgr A. Golinowski, dr inż. Z. Gackowski, prof. dr inż. Z. Jasiński, gen. bryg. W. Mróz, prof. dr St. Turski, prof. dr S. Węgrzyn.

Członkowie Rady

Mgr inż. A. Bossowski, mgr S. Bratkowski, prof. dr J. Bromirski, mgr

inż. A. Dąbkowski, mgr inż. R. Farfał, prof. dr H. Górecki, mgr inż. J. Gradowski, doc. dr inż. M. Greniewski, mgr inż. J. Huk, mgr inż. T. Kamburelis, mgr inż. T. Karpiński, doc. dr inż. Z. Kierzkowski, prof. dr A. Kiliński, prof. dr R. Kulikowski, dr R. Kulesza, mgr J. Lipiński, prof. dr L. Łukaszewicz, mgr W. Madurowicz, doc. R. Marczyński,

mgr A. Myśliński, prof. dr Cz. Olech, prof. dr Z. Opiał, płk mgr inż. M. Pasternak, prof. dr T. Peche, prof. dr K. Porwit, doc. mgr inż. Z. Prochoń, dr L. Rzendowski, prof. dr J. Seidler, mgr inż. St. Szyja, dr inż. A. Targowski, doc. dr inż. T. Wierzbicki, mgr inż. W. Wiśniewski, prof. dr J. Woźniacki, inż. J. Wyrzykowski, doc. dr A. Zieliński, prof. dr R. Żelazny.

Koordinacja terenowa

8 i 9 listopada 1971 r. odbyła się w Łodzi krajowa narada na temat aktualnych kierunków rozwoju informatyki w kraju, podejmowanych w tym kierunku przedsięwzięć administracyjnych i stanu pracy zespołów koordynacji terenowej. W naradzie wzięli udział przedstawiciele zespołów terenowych, komitetów wojewódzkich PZPR, kierownictwa Krajowego Biura Informatyki, Zakładów Elektronicznej Techniki Obliczeniowej, kierownictwa Zakładów ELWRO we Wrocławiu.

Bogata w treści i zaangażowana dyskusja przyniosła wiele konstruktywnych wniosków. Poruszano m. in. takie zagadnienia jak:

- konieczność przedmiotowego ukierunkowania zakresu koordynacji (m. in. ośrodki, szkolenie, zaplecze techniczne)

- ustalenie charakteru decyzji (doradztwo-opinia-wnioskowanie)

- przyjęcie form działania (posiedzenia, narady środowiskowe, aktywizacja regionu poprzez środki masowego przekazu informacji, współpraca z Krajowym Biurem Informatyki)

- określenie wieloletnich planów instalacji i kierunków działania, wymiany informacji (wymiany doświadczeń między regionami itp.).

Halina Gimzewska

Systemy Zarządzania i Automatykacji przy wykorzystaniu ETO

Pod powyższym tytułem Ośrodek Szkoleniowy NOT zorganizował we Wrocławiu (1-2 grudnia 1971 r.) przy współudziale Politechniki Wrocławskiej, WZE ELWRO i TNOiK Sympozjum, w którym uczestniczyło ok. 300 osób. Wygłoszono tam 9 referatów, z których większość dotyczyła sfery czysto teoretycznej. Jedynie 2-3 z tych referatów miało charakter bardziej praktyczny.

Dyskusja na Sympozjum wykazała, że:

- Istnieje w Polsce ogromna rzesza en-

tuzjastów informatyki, mających dużą wiedzę teoretyczną w zakresie organizacji systemów informatycznych

- Obecnie kadra informatyki rozprasza swoje wysiłki na rozwiązywanie najmniejszych nawet zagadnień we własnym zakresie; doświadczenie i zdobycie różnych ośrodków nie są wzajemnie wykorzystywane. Istnieje konieczność scentralizowania danych o rozwiązaniach z zakresu budowy systemów informatycznych.

- Jesteśmy w stanie efektywnie budować nowe systemy pod warunkiem skierowania większego strumienia środków na wdrożenia.

Forma sympozjów jest bardzo pożyteczna. Powinno się je organizować częściej, gdyż są one dobrym sposobem szlifowania wiedzy uczestników, konfrontacji osiągnięć poszczególnych ośrodków i wymiany doświadczeń.

Eugeniusz Kubala

Współpraca z zagranicą

SZWAJCARIA

KOMPUTERY W ZARZĄDZANIU

Delegacja polska w składzie: dr inż. Zbigniew Gackowski, dyrektor generalny Krajowego Biura Informatyki — przewodniczący delegacji oraz dr hab. Tadeusz Pietrzakiewicz, kierownik Zakładu Programowania Matematycznego w Instytucie Planowania wzięła udział w

„Seminarium zastosowania komputerów jako pomocy w zarządzaniu”, zorganizowanym w Genewie w okresie od 11 do 15 października 1971 r. przez Grupę Roboczą Automatykacji Europejskiej Komisji Ekonomicznej¹⁾.

¹⁾ Economic Commission for Europe. Working Party on Automation. Seminar on the Application of Computers as an aid to Management.

Delegacja polska zgłosiła na to seminarium dwa referaty:

- dr inż. Z. Gackowskiego — „Return on computer investment as a criterion for controlling the development of MIS computer application”

- dr inż. A. Targowskiego — „Objectives of development of information systems in a centrally planned economy”